

На мене впало небо, як терміти,
І я — без глузду, без чуття, без плоті.
А якось небо із землею сплутав.
Це Ти, чи сам себе я збаламутив?

Й увесь цей світ — лише з піску намети,
Проміння навіть, як могильні плити.
За кут відхилення — свідомістю розплата
Все, що колись я мріяв бути й мати,

Як димарі обвуглені гуральні.
Ти доторкнувся, і життя згоріло, —
Й ось я — зі сколопендрою — товариш.

Гора і низ — в один клубок. Ти — вирій,
Куди усе. Нехай я не увесь, —
Народжуюся вдруге — з Твоїх уст.